

Vågar leva nära de intagna

Hur blir man en bra anstaltspastor?

Genom att bry sig och visa respekt. Människa först, kristen sen. Lite humor skadar inte heller, tror Svante Myrén, som stått på de svagas sida i 18 år.

NÄR SVANTE MYRÉN VAR liten fick han höra en historia i missionshuset som berörde honom djupt. Berättaren, som hette Thorsten Wingö, då direktor för Göteborgs Räddningsmission, blev mitt i natten uppringd av en god vän som sa att han skulle ta livet av sig.

"Ja, gör du det", sa Thorsten yrvaket.

"Mitt liv är värdelöst så nu tänker jag skjuta mig rätt i huvudet!"

"Ja, det är väl lika bra om du inte vill leva längre", tyckte Thorsten.

"Tror du mig inte", skrek mannen för-tvivlat, "jag har ju en revolver här!"

"Det är klart att du måste ha en revolver om du ska skjuta dig", sa Thorsten lugnt.

Den självmordsbenägne gjorde allt för att övertyga sin vän om hur meningslöst hans liv var, men samtalet fick så småningom en annan vändning och Thorsten kunde somna om.

– Kan man leva så nära en annan människa att man vågar säga så? Den frågan fascinerade mig och har återkommit till mig flera gånger. Ett korn av medkänsla föll ned i min nioåriga själ. I efterhand har jag tänkt att det kanske är på grund av Thorstens historia som jag blivit anstaltspastor, säger Svante Myrén, när vi träffas på hans "hemmabas", Göteborgs Räddningsmission, en solig fredagsmorgon.

DET ÄR FRUKOSTDAGS och runt 100 personer, de flesta män, kommer hit för att få

Svante Myrén.

något i magen. Utsattheten är stor. Många har alkoholskador och många är hemlösa. En och annan är svårhanterlig och oberoaknelig. Så ser den traditionella gruppen av besökare ut, men klientelet håller på att förändras.

– För 20 år sedan var det genant att begära mat. Så är det inte i dag, säger Svante.

Vi tar våra kaffemuggar och går in i andaktsrummet där det låga stenaltaret är fyllt med värmeljus. Annars liknar rummet mest ett vardagsrum med skinnsoffa och piano. I ett hörn ligger filter och täcken som kommer väl till pass efter frukosten. Svante blir snabbt omringad av frukostgäster som vill prata. En av dem har han träffat på Högsboanstalten och nu förhör han sig om hur det går. Har du bostad? Jobbar du? Var finns dina släktingar?

ATT BRY SIG HAR ALLTID varit en självklarhet för Svante. Hemma på bondgården i västra Värmland fick han tidigt lära sig att ta ansvar för djur och natur; något han haft glädje av hela livet. Familjen gick i missionshuset. Det var inget aktivt val, utan snarare en "miljöfråga".

– Som 16-åring blev jag evangelist och

skulle omvända halva Värmland. Jag hamnade i en liten församling norr om Torsby. Där var massor av snö och väldigt ensamt. Jag grät mig till sömns och "landade snabbt". Men lusten att dela med mig av glädjebudet fanns kvar och jag började läsa teologi.

JOBDET SOM ANSTALTPASTOR har Svante haft i 18 år. Han är anställd av Göteborgs Räddningsmission, men "utlånad" till Högsbo behandlingsanstalt och Skogomeanstalten. Han tänker sällan i termer som "innanför" eller "utanför" anstalten och säger aldrig "dom" om killarna som sitter inne. För honom är respekten för de intagna det allra viktigaste.

– De har felat, men är ändå skapade till Guds avbild. Jag är inte institutionens representant utan killarnas möjlighet att få vädra sina inre känslor och behov. Alla vill träffa mig och känner ett stort förtroende för mig. Killarna är totalt öppna. En och annan kan ha en raljant ton i början i stil med "kan du säga som har pärleporten öppen". "Som om den inte är öppen för dig då!" brukar jag svara.

SVANTE ÄTER, PROMENERAR och spelar fotboll med killarna. Ibland besöker han skolan eller snickeriet där legotillverkningen finns. Det blir många tillfällen till samtal under dagen och en vi-känsla uppkommer. Svante är också engagerad i den föräldrautbildning som han själv dragit i gång.

– 8 000 barn lider varje år av att ha sin pappa i fängelse. Ofta tror barnen att det är deras fel. Därför vågar många pappor inte ta kontakt. Jag vet inte hur det känns att vara frihetsberövad, men är det inte sju resor värre att vara anhörig? Den frågan

brukar jag ställa till killarna och det medger de.

ETT UPPSKATTAT INSLAG på anstalten är besöksgruppen som kommer varje måndagskväll. Den består av vanliga människor som vill lära känna internerna. De flesta i gruppen är kristna, men det är inget krav. "Människa först, kristen sen", tycker Svante och citerar Grundtvig. När idén med besöksgruppen presenterades för killarna

"De är gärningsmän. Men evangeliet är till för alla och Jesus stod på de svagas sida."

ropade de på "unga fräscha tjejer", men nu uppskattar de livserfarenhet mer än utseende.

Besöksgruppen bjuder på fika och många förtroendefulla samtal uppstår. Senast avhandlades nära-döden-upplevelser, livet efter detta och hur viktigt det är att killarna bearbetar sina liv medan de sitter inne.

– Jag brukar säga till besöksgruppen att de är lika populära som kiosken.

EN GÅNG I MÅNADEN är det gudstjänst inne på anstalten. Det går bra att predika om Gud, men samtalen börjar inte där.

– Alla har starkt och svagt inom sig. De här killarna visar sin svaghet. De har tappat respekten för både sig själva och andra. De är gärningsmän. Men evangeliet är till för alla och Jesus stod på de svagas sida. Jag mår gott av att få tycka om de här killarna och leta efter någon sorts rättvisa i deras liv.

INGEMO ORSTADIUS
redaktionen@dagen.se
08-619 24 00

Fakta: Räddningsmissionen ansvarar för arbetet

- Svante Myrén är anstaltspastor och församlingspastor.
- Ålder: 63.
- Bor: Göteborg.
- Familj: Hustru Iréne, narkosjuksköterska, två vuxna döttrar och två barnbarn.
- Intressen: Människor är en

passion, samt familjen, böcker, musik och friluftsliv.

- Göteborgs Räddningsmission är en ideell organisation som bedriver socialt arbete på kristen grund. Den startades 1953 på initiativ av pastorn och före detta proffs-

boxaren Thorsten Wingö.

- Högsbo behandlingsanstalt har cirka 100 intagna män, dömda för drogrelaterade brott.
- Skogomeanstalten har cirka 200 intagna män, dömda för sexrelaterade brott.